

Takács Alexandra: Nekromanták

Prológus

A lény emberalakot öltve, az emberi világgal fizikailag mégsem érintkezve materializálódott a romos vályogház falai között. Egy férfi formáját vette fel, mert úgy vélte, ez illik leginkább ~~az élők által~~ pusztítónak tartott természetéhez, és így tökéletes ellentéte lehet a folyton női testben ~~mutakozó~~, teremtő párjának.

Az entitás körbejárta a helyet. Arcán szórakozott mosollyal méregette a pusztulásnak titulát ~~változást~~, amin az elhagyott építmény-épület keresztülment; a belső falak jó része ledől, a vakolat már csak nyomokban ~~mutakozott~~ látszott. A természet betört oda, ahonnan egykoron az ember kiutasította; a korhadt deszkalapok között sárga virágok bontottak szirmot, a hűvös sarkokban háborítatlanul burjánzott a penészgomba. Az üvegüket keretestül vesztett ablakokon keresztül látszott az épület melletti, elvadult, fás-lugason, a levelek között átfurakodott-átfurakodtak a napsugarak, élesen besütöttek szabad szemmel fényük láthatóvá téve tette a levegőben békésen szálló port. A plafon régen leomlott, maradványai beszakadt palacsintásztá módjára lógtak az egykori emeletről, és málló-a törmelék-ként-törmelékek kis szigeteket képeztek képeztek szertesét a lény lába körül.

~~Nemsokára megjön – nyugtázta. Ő megÉrezte a közeledő lelket, ami hamarosan az övé lesz. Nemsokára megjönideér – nyugtázta elégedetten.~~

A békés madárcsicsergésbe harsány ~~kislánykacaj-gyerekkacaj~~ hasított bele, ezt követte egy másik, távolabbi gyermekhang:

– Várjál már meg!

~~Az egykori bejáraton, ami ma egy tátongó lyuk a külső falon, egy sSzőke kislány szaladt be a tátongó lyukon, ami valaha a bejárat volt. A lassan porladó téglák mögé bújva kukucskált vissza arra, amerről jött. Gyermeki arcán gondtalan vidámság rendezte el a vonásokat, az amúgy is pufók pofácskák pofija még kerekbbnek látszottak és, kipirultságuk, a közelebb lopózó, anyagtalan lényt az érett almára emlékeztetett juttatták a mellé lopózó anyagtalan lény eszébe.~~

– Te leszel az – mosolygott az entitás. Hangját élő ember nem hallhatta, így a kislány se vette észre a közvetlenül a válla fölött elhangzott szavait.

– Mondtam, hogy várj meg! – érkezett meg a másik kislány. Fekete fűrtjeit korábban szoros copfba foghatta egy gondos kéz, de a játék hevében a hajgumi meglazult, és a kis lófárok csálén lógott a feje búbján. – A nagy azt mondta, hogy ne tűnjünk el a szeme elől.

Commented [RK1]: Ez a forma, a -va, -ve alak nem a legszerencsésebb kezdés, mert picit nyakatekert lett a mondat. Sokkal erősebb, ha azt mondjuk, hogy emberi alakot öltött a romos vályogház falai között. Majd később lehet szó arról, hogy fizikailag nem hallható

Másfelől viszont mi a célja annak, hogy emberi alakot öltjön, ha nem az, hogy az embereknek ne tűnjön fel, hogy ő egy idegen lény? Azonban, ha úgysem látják, hallják, érzékelik, teljesen mindegy, milyen alakban van jelen.

Commented [RK2]: Ki előtt mutatkozik női testben? Lásd fenti probléma.

Másfelől, ha jól értem, ez a pár nem jelent meg az egész jelenetben.

Commented [RK3]: Kicsit modoros. Ha végig az entitás nézőpontjában vagyunk a prológus alatt, akkor érdemes közelebb hozni őt, például azt megmutatni, ha neki kellemes közege egy lepusztult hely, azaz úgy leírni, hogy lássuk, lepusztult, de neki tetszik, ő szívesen van itt.

Ha számára érdektelen, akkor maradhatunk lepusztult épületnél.

Commented [RK4]: Olyan, mintha éppen az orra előtt pusztulna az épület, vagy ha korábban rendszeresen járt volna itt, és most visszajönne megnézni, mi történt erre az elmúlt években.

Commented [RK5]: Nagyon jó ez a hasonlat, de amennyiben a nézőpontkarakterünk egy testetlen nem-ember, nem illik hozzá, mert az ő világából kellene hozni a hasonlatokat, nem az emberi világból.

Commented [RK6]: Olyan, mintha a plafon jönne meg, ezért előbb meg kell hallania/éreznie a közeledést, aztán nyugtázhatja, hogy jön a valaki.

Commented [RK7]: Elégedett vagy várakozó vagy éhes, izgatott, bármi, ami segít elhelyezni, hogy hogyan is viszonyul a dologhoz, viszont nem annyira gyorsan csapja le a labdát, mint az, ha elmondjuk, hogy az övé lesz, és kész.

Commented [RK8]: Túl sok, nem kell túlmagyarázni

Commented [RK9]: Miért jut egy testetlen, csak lelkekkel táplálkozó lény eszébe az érett alma? Megint jó hasonlat, de nem tudom a karakterhez kapcsolni.

– Elaludt – ~~replikázta~~ ~~replikázott~~ a szőke ~~leánykalány~~, szavának csipőre tett kézzel, törzsének előredöntésével adott nyomatékot. – ~~Akkor se lát~~ ~~Úgysem látná~~, ~~ha-hogy~~ mellette állunk-~~e~~.

A lény ~~mosolyogva figyelte a jelenetet~~ ~~mosolyodott~~. Az ilyen ~~életképek-jelenetek~~ miatt szeretett az élők világába jönni, és maga gyűjteni be egy-egy lelket. A gyerekeket különösen ~~szerettekedvelte~~, elsöprő energiájuk, tiszta, leplezetlen érzelmeik élenkítően hatottak rá. A lelkük nem hordozott sok emléket, viszont sugárzott az élettől, a hosszú évek megpróbáltatásai még nem fakították meg.

– Kár, hogy sírás lesz a vége – sutogta maga elé ~~a gyerekeket~~ ~~bámulva~~. Utálta a gyereksírást.

– De ~~a mama~~ azt mondta, hogy ha nem fogadunk szót, legközelebb nem jön ki velünk az erdőbe! Emili! – ~~kiabált a~~ fekete hajú kislány ~~az elszaladó szőke után~~, majd ~~kiabálva eredt a szőke~~ nyomába ~~eredt~~.

Emili sikongatva, nevetve ~~rohangált szaladgált~~ a romok között, látszólag élvezte, hogy kis barátjánője üldözte, és a ~~fekete hajú lány~~ győzködéséből hamar fogócska ~~lett kerekedett~~.

– Játszd ki magad, amíg még tudod...! – szölt a lény ~~a gyerekek körül járkálva~~, ~~miközben~~ fűzőld szemét sóvárgón Emilin tartotta, ~~mint~~ ahogy akaratos kölyök figyelni ~~az neki szánt~~ édességet a kassza futószalagján.

A kislányok a nagyiról teljesen megfélemezve bóklásztak az egykori ~~lakóépületben~~. Számukra a hely érdekes csodákat ~~tartogatott rejtgetett~~, kis időre felfedezőkké váltak ~~egy letűnt civilizáció romjain~~. Találgatták, melyik helyiség mire szolgálhatott. ~~B~~, benéztek néhány kő alá, ~~találtak~~ málló cafatokká foszlott rongyokat, ottfejtett, törött köcsögöt, gyémántnak tetsző üvegtörmeléket, ismeretlen rendeltetésű drótdarabokat ~~kapartak ki a romok közül~~. Emili figyelmét felkeltette a beszakadt mennyezet és ~~az második~~ emelet ~~kétes biztonságú~~ maradványa.

– Odafejt mi lehetett? – kérdezte, és már mászott is fel a két ~~emeletet szintet~~ óriáscsúszda módjára összekötő, ~~egyben maradt~~ plafondarabon.

A fekete hajú lány ~~tett pár lépést a törmelék között~~, ~~egyik lába beleakadt megbotlott~~ egy téglában, ~~és megbotlott~~. ~~A térdére esett~~, ~~le~~horzsolta ~~a térdét~~, de észre se vette, tétován felállt, majd a lelógó plafondarab széléhez botorkált.

– Ne menj fel! – szölt Emili után. Arcán ~~bizonytalan~~-félelem tükröződött, mintha rosszat sejtene, vagy csak eszébe jutottak ~~valna korábbi feltő~~ ~~korábbi~~ szülői intelmek, ~~amelyek más esetekben veszélyre figyelmeztettek~~.

Commented [RK10]: Ez a szófordulat azt sugallja, hogy nem egyszerűen csak elhagyatott a ház, hanem olyan korban játszódik a történet, amikor már nincs civilizáció, vagy az nincs, amit mi ismerünk.

A lény a kislány mögé állt, ~~magasan~~ a feje ~~fölött-föle magasodva~~ figyelte ~~az ijedt kérésre süket~~ Emilit.

A szőke kislány négykézláb, ~~barátnője kérésére süketenfürgén~~ mászott felfelé, mozdulatai nyomán por ~~szállt felkavargott~~, és apró törmelékdarabok pattogtak le. ~~R~~, régen megtelepedett, most meglazult homok szánkázott ~~le az egykori mennyezet felületén~~ a fekete hajú kislány lába elé. ~~Ő kétségbeesetten toppantott egyet.~~

– Gyere le onnan! ~~– toppantott egyet a gyermek, hangjába enyhe kétségbeesés vegyült.~~ – Megmondalak a nagyinak!

– A te nagyid, nem az enyém! – vágott vissza Emili, és megkapaszkodott az emelet peremén. Határozott, mégis gyermekien esetlen mozdulatokkal húzódkodott fel, ~~a felsőteste felkúszott a vízszintes felületre~~, egyik lábát megtámasztotta a leszakadt darab felső peremén, és feltolta magát, ~~közben a felsőteste végigsúrolta a poros padlót.~~

A ~~fekete hajú más~~ lány tanácstalanul toporgott. Barátnőjének látszólag nem esett baja, ~~ez okafogyottá tette aggodalmát. D – de~~ már megfenyegette, hogy beárulja.

– Hagyd csak! – szölt ~~mögötte~~ a lény. – Rajta már senki sem segíthet.

A lány ~~a szavakat nem hallván nem hallhatta a szavait, csak oda-vissza forgatta a fejét~~ a kijárat és a barátnője között ~~járatta a tekintetét.~~ Végül, ~~engedve engedett~~ a kíváncsiságnak, ~~tekintete a barátnőjén állapodott megmaradt, hogy figyelje Emilit.~~

Emili ~~zavartalanul járkált~~ ~~Ő bejárta~~ az emelet maradványait, a fal mellett megmaradt, keskeny párkányon ~~egyensúlyozott.~~ Léptei nyomán ~~apró~~ törmelékdarabok potyogtak ~~alá a földszintre.~~ Leguggolva madártávlatból ~~megesodálta szemlélte a korábban alaposan körbejárt lenti helyiségeket,~~ mintha az új nézőpont új csodákat tartogatna a számára. ~~Felálltakor Mikor felállt, megingott~~ a talpa alá ~~került szorult egy malterdarab, megingott, miatt, amit majd bosszúsan lerúgotta~~ az emeletről ~~a törmelékét.~~

A lény mosolygott, leguggolt a földszinten maradt lány mellé, hogy az ő nézőpontjából láthassa az eseményeket. ~~Vágyott már a~~ Az életerővel teli lélek utáni ~~vágyán túlmutatott, de nagyobb volt~~ a kíváncsisága. Az ő ~~birodalma otthona csupán~~ ~~anyagtalan massa~~ ~~állapotában létezett,~~ amelyben meg-~~megvillantak megvillannak~~ ennek a világnak az emlékei, a ~~masszát alkotó~~ lelkekbe ragadt ~~adatfoslányok gondolatfoslányok,~~ az ~~érdeklődése alapjául szolgáló~~ képek.

Gyakran látogatott el az emberek közé, de ~~sajnálata~~ csak a halálukat ~~látta. Életükből~~ az azt megelőző pillanatok ~~jutottak neki láthatta.~~ És ~~az események~~ ~~Csupán ennyi és a szemtanúinak~~ reakciói ~~jutottak neki.~~ ~~Az emberek kétségbeesése,~~ amikor ~~azok~~ szembesülnek a halandósággal. ~~Kétségbeesés, sírás...~~ Csupa olyan érzélem, ~~amit ő nem értett.~~

Commented [RK11]: A massa definíció szerint képlékeny, gyúrható anyag. Tehát vagy anyagtalan, vagy masszává olvadnak benne össze a lelkek.

Azt se sajnálta senki az emberek, hogy a tojásból rántotta lettlesz, majd a testüket hajtó energia, gondolatok, tettek, ~~következmények...~~ Hiszen Vvalójában nem létezett-létezik pusztulás, csak változás, átlényegülés, ezen pedig ~~nincs miért értelmetlen~~ bánkódni. Az emberi test szétbomlik, alkotóelemei beépülnek más szervezetekbe, ~~lelkük-lelke~~ átvándorol a holtak birodalmába, ahol egy születő világ építőkockájává ~~válnak-válik~~. Hol itt a tragédia?

Emili mit sem sejtve egyensúlyozott a felső emelet maradványain. Ő hamarosan továbblép a nagy folyamatban. A lény várakozón figyelte a szőke kislány gondtalan, félelem nélküli mozdulatait. ~~Az felnőttek emberek~~ sokszor azt hiszik, hogy velük semmi rossz nem történhet. ~~Egy a gyermekek~~re ez többszörösen igaz. Ez magyarázhatja a kislány arcára kiült döbbenetet, amikor a talpa alatti ~~plafonrész~~ megadta magát ~~a plafon~~.

Sikoly, puffanás, felszálló por, vér.

Egy egyemeletnyi zuhanás elvileg túlélhető. Hacsak nem egy éles betontörmelék ~~halombadarabnak~~ csapódik a zsenge koponya. Sors kreatívan rendezi el az emberek ~~végzetét~~, a munkájában nincs hiba. A lény ~~ezúttal~~-fejet hajtott mindenható társa előtt, aki nem hagyott egy apró gyermeket szenvedni.

A ~~guggoló-entitás mellett álló~~ másik kislány a döbbenettől és az ijedségtől megdermedt. ~~Kellett néhány másodperc, mire Összeszedvte~~ magát, ~~és~~ közelebb ment a mozdulatlan testhez, ~~majd bizonytalanul elhátrált~~ a padlón terjengő, meleg, vörös tócsa elől. Fekete szeméibe könnyek gyűltek, ~~rátört a vigasztalhatatlan sírás~~.

A lény ~~felállt~~, Emili lassan hülő testéhez lépett. Figyelte a belőle kipárolgó, fényes anyagot. ~~A fiatal lélek átszivárgott az entitás erejéből táplálkozó kapun egyenesen a holtak birodalmába~~.

– Ennyi volt – monda a lény. Fülét bántotta a ~~mögötte álló sokkos állapotú fekete hajú~~ kislány kétségbeesett ~~sírásazokogása~~. Ő tudta, hogy nem történt tragédia, a gyermek reakcióját mégsem állhatta. Megfordult, leguggolt mellé. Anyagtalan kezét végigsimította a zilált, fekete hajon, a könnyektől csillogó, kivörösödött arcon, ~~mintha fizikailag hozzáérhetne~~. A szíve mindig megesett az ártatlan fiatalokon, akik túl korán szembesültek az emberi lét végességével. Az élményt ~~saját~~-életük végéig magukban hordozták, beleégett a lelkükbe. Ezek az emlékfoslányok a túlvilágon is élénken pulzáltak. A képek mellett érzéseket is tartalmaztak, amelyek nyomasztották az ott lebegő értelmetket.

A lény ~~a gyermek bánata ellen semmit nem tehetett, nem nyújthatott~~ pillanatnyi vigaszt ~~a bánatos gyermeknek sem nyújthatott, de a S~~sajnálata tette sarkallta. Mint egy szentimentális, bölcs öreg, adni akart neki valami apróságot, hátha jobb kedvre derítheti. ~~Ő-n~~Nem hordott a

Commented [RK12]: A következmények a testükön kívülálló dolgok.

Commented [RK13]: Most agyonütöd azt, amit csinál. Ha nem érti a fájdalomkat és nem érdekli őt a haláluk, akkor miért áll itt érdeklődve?
Azt értem, hogy nem ismeri mondjuk ezeket az érzéseket, de az ember mondjuk a feltört tojással azért nem azonosul, mert még sohasem volt módja arra, hogy közelről megnézzé, megélté a halálával járó érzéseket. Itt viszont ez a lény azért van itt, hogy végignézzé, azért nem öli hamar meg a lányt, hogy figyelhesse. De miért tenné, ha az egész amúgy nem foglalkoztatja?

Commented [RK14]: Ez egy személy?

Commented [RK15]: esetleg halálát? a végzetük az, hogy Sors elrendezi a halálukat

Commented [RK16]: Nagyon túlbonyolítasz, pontos és részletező akarsz lenni, de ez nem mindig szükséges.

Commented [RK17]: Kell valami ehhez hasonló átvezetés abból, hogy dermedten áll

Commented [RK18]: Kicsit elegánsabb lenne valami olyan, hogy nem tudja igazán megközelíteni a terjedő vértócsa miatt. Ugyanis most összevissza ráncigálsz ezt a lányt. Képzeld el, kövesd le csak az ő mozgásait a jelenetben. Általában valamilyen cél elérése nélkül rángatod, de itt végképp.

Commented [RK19]: Egyfelől klisé, másfelől megöli az egész helyzet drámaiságát. Nyilván sír, természetesen, a kevesebb kimondásával, a szemébe gyűlő könnyekkel sokkal mélyebb fájdalmat adsz át, mint ha magyarázgatod.

Commented [RK20]: Ez egy kulcspillanat, amit eléggé elkensz. Akkor nem is a lényt táplálja, hanem a holtak birodalmába kerül? Eddig azt hittük, életerőt ad majd az entitásnak, mert ezt sugalltad, most viszont passzív a jelenet, és pont azt nem kapjuk meg, ami érdekes lehetne: hogy milyen érzés elnyelni a lelket.

Commented [RK21]: Kibeszélteted az olvasóhoz. Kinek és miért mondja ezt?

Commented [RK22]: Miért van még mindig itt? A lelket megszerezte, a másik kislány idegesíti, és együttérzés a szöveg szerint nincs benne, mert szerinte az egész nem tragédia. Lépjjen le, és kész.

zsebében sem csokit, sem cukrot, helyette a kislány füléhez hajolt, és a változás nyelvén a lelkébe suttogott.

I. A kítaszítottak

Egyszer mindenki meghal. Ki előbb, ki utóbb. A többség fél a haláltól. Küzdenek ellene, minden követ megmozgatnak, hogy kijátszák.

És vannak olyanok, akik keresztbe tett lábbal, ujjakkal malmozva várják, hogy bekopogjon végre az ajtajukon.

1.

Tekla csattanásra ébredt. Álomittas, fekete szemével kábán pislogott a kandalló vörösen izzó paraszára. Egy érzés motoszkált a koponyája hátsó szegletében, de túl tompák voltak még a gondolatokn gondolkodott még ahhoz, hogy felfogja.

-Kedvenc foteljében ült,--- Vagyis feküdt---, vagy valahol a két pozíció között, kitekeredve szenderedett el. Fülén félrecsúszott a nagy, párnázott fejhallgató. A fotel-előtt a parázsló tűz enyhe fénye nagytestű kutya sziluettjét sejtette a fotel előtt. Hátul a szoba többi része sötétségbe veszett.

A hátsó sarokban mozgás támadt. A fiatal nő fáradtan kapaszkodott fel a fotel háttámlájára, hogy megnézzze, mi az. Vakon hunyorgott bele a semmibe, keze a házban szétszórt zseblámpák egyike után kutatott. A fotel mélyedésébe csúszva kitapintotta kedvenc, gumirozott borítású lámpáját, felkattintotta, és a hang irányába világított vele.

Elsősorban a prologusról fogok tudni visszajelzést mondani, mert a részlet nagyját az vitte el, míg az első rész éppen csak felvillant. Annyi feltételezhető a fekete szemek hangsúlyozása miatt, hogy a prologusban életben maradt kislány lesz a történet (vagy az első rész) főszereplője. Tekla. Ugyan a prologusban hangsúlyosan nem derül ki az ő neve, mégis a jelek erre utalnak.

Az is gyanítható, hogy egy urban fantasy regényt fogunk olvasni, esetleg valamilyen posztapokaliptikus történetet (az áram hiánya és a letűnt civilizáció félmondat utalhat erre), ahol a lány idősebb korában nemcsak azért meghatározó a barátnője halála, mert végig kellett néznie, hanem azért is, mert a lény, aki megjelent, valamit súgott neki.

Egy alapot tehát ügyesen hoztál, felkeltetted az érdeklődést a halál utáni világ iránt, ahol valamiféle testetlen lények léteznek, és ők az emberek lelkéből táplálkoznak. Viszont már ebben a szakaszban is van néhány ellentmondás ezzel a világgal kapcsolatban. A lények csak segítenek portálként átvezetni az ember lelkét, vagy ebből szerzik életerejüket? Ugyanis

Commented [RK23]: Ki a nézőpontkarakter? Mit láthat ő?

Commented [RK24]: Áramszünet van vagy nincs áram? Mit hallgat a fejhallgatóval?
Lásd még korábban a letűnt civilizáció szókapcsolatot, ami miatt azt hihetném most, hogy egy olyan világban vagyunk, ahol nincs mondjuk bevezetett áram.

nagyon sokáig táplálékként utalsz az emberi lélekre (a tojás hasonlat, a lény vágyik rá, stb.), de a konkrét pillanatban, amikor Emili meghal, egyszerűen csak átengedi a lény a lelkét a másvilágra. A kettő nagyon különbözik, megváltoztatja a lények szerepét, és valójában itt most valamit nem kap meg az olvasó, amit pedig végig várt: hogy a lény jóllakjon, kielégüljön Emili lelkétől.

Az is kérdéses, hogy azért jelenik-e meg itt a lény, mert valaki más (Sors? ő egy másik személy? vagy ő a női testbe bújt pár, akit az elején említünk? azonos azzal, amit az emberek sorsnak neveznek?) hívja, és addig itt kell-e maradnia, amíg el nem engedik. Ugyanis ha ő nem érti és érzi át az emberek fájdalmát, miért akarna elmerülni benne? Ha izgalmas neki, akkor viszont az a rész, ami arról szól, hogy miért is lenne szomorú egy ember halála, hiszen tovább él másban, kilóg a gondolatmenetből.

Nem világos, miért vesz fel emberi alakot ez az entitás. Mi vele a célja? Hogy te leírhasz olyan kifejezéseket, hogy elmosolyodik meg bántja a fülét? Mert látszólag ez az egyetlen funkciója, hiszen nem látható az emberek számára, tehát lehetne testetlen is.

Közben az is problémás, hogy a prologusnál (és úgy tűnik, az első résznél is, de abból még keveset láthattam, hogy biztosabban tudjam) inogsz a nézőpontok terén. Mindentudó narrátort és a lény közeli vagy legalábbis közelebbi nézőpontját váltogatod. A mindentudó, távoli narráció itt most eltávolítja az olvasót. Nem tudja, kivel azonosuljon, nem talál fogódzót, és az amúgy drámai, jelenet elsiklik mellette, nem vonódik igazán bele.

Pedig a cél az lenne a regény kezdésénél, hogy az olvasót azonnal megragadja a történet és a világ, valakinek szurkoljon, valamilyen célt el akarjon érni vagy el akarjon kerülni. Ha a lény a narrátorunk, az egy nagyon izgalmas (habár egyben nehéz) lehetőség, mert olyan érzéseket kell megmutatnod, amiket az olvasó, aki ember, nem feltétlenül ismer. Szépen, lassan bevezethetsz ezeknek az entításoknak a gondolkodásmódjába, felvillanthatod a logikáját. Akkor furcsa módon az olvasó várja a kislány halálát, hiszen várja, hogy a lény végre megkapja a lelket, ami táplálja (már, ha tényleg táplálja), viszont ebben az esetben jobban meg kell mutatnod azt, hogy milyen érzés a lelket elfogyasztani, hogyan töltődik fel a lény.

Egy másik lehetőség valamelyik gyerek nézőpontjában maradni, mondjuk a barátnőjében, és az ő megingásait belülről mutatni. Aggódik, kicsit lazább lesz, elbizonytalanodik, majd a sokk. Ekkor viszont az olvasó nyilván a veszteséget érzi mélyen át, és itt a lepukkant ház romos belseje adhat egy izgalmas fenyegetettség-érzést úgy, hogy nem

tudjuk, mitől kellene tartani – és csak később állna össze, hogy ott volt egy ilyen lény, amilyen vélhetően a regény későbbi részében is felbukkan majd.

Mindenesetre segíthetsz azon, hogy erősebb, izgalmasabb, az olvasót jobban bevonó legyen a nyitás, ha mélyebben belemész valamilyen nézőpontba.

A prologus egy kicsit túlírt. Egyfelől a mondatok szintjén, ugyanis hajlamos vagy túlcizellálni a mondatokat, és bonyolítani valamit, amit egyszerűen is meg lehet fogalmazni. Szépen rakod össze a szóképeket, választékosan írsz, de elvész a gördülékenység, ha túl sok bonyolult, egymásba keveredő mellékmondatot használsz. Érdemes kevesebbet kimondani, kevesebbet megmutatni, de azok legyenek erősek és ütősek.

Másfelől a jelenet picit hosszú is, sokat mozgatod „üresben” a karaktereket. Persze, játssza ki magát a kislány, mielőtt meghalna, de nem muszáj ezt nekünk ennyire részletesen végignézni. Érdemes lenne húzni belőle összességében legalább egy oldalnyit (persze nem egyben), vagy sokkal jobban belemenni a lény érzéseibe, gondolataiba közben, és nem arra használni fel ezt a szöveget, hogy ide-oda futkározik két kislány, hanem hogy megismerjük egy idegen létezésformát és az ő logikáját.

A karakterekből még annyira keveset láttunk, hogy nehéz megállapítani, hogyan dolgozod ki őket. A gyerekek jól működtek a prologusban, a lény viselkedésében viszont voltak ellentmondások, amit érdemes átgondolni. Világos, hogy ezek az entitások általában nem éreznek együtt az emberekkel, de ez a konkrét lény mégis együtt érez, nem? Akkor talán azt kellene megmutatni, hogy bár a faja így és így gondolkozik, ő észrevette a fájdalmukat.

Mindenképpen ellentmond önmagának, ha hol vállat von, hogy nem is érti, miért zokognak az emberek a halálon, hol viszont megszánja a síró kislányt, és segíteni próbál neki. Mit akar ő itt? Szabad itt lennie ilyen hosszan? Kötelező itt lennie ilyen hosszan? Miért fontos ez neki? Tedd egy kicsit érthetőbbé a háttérét, motivációit. Vagy mutass belőle kevesebbet (más nézőpontkarakter vagy levelesebb szánakozás), ha nem akarsz elárulni még titkokat.

Összességében úgy gondolom, izgalmas alapokat láthatunk, és kíváncsi lennék, hogy folytatódik ez a történet, mit hozol ki belőle ezzel a háttérrel.

Köszönöm szépen!

Róbert Katalin